

UDSKRIFT
AF
HØJESTERETS DOMBOG

HØJESTERETS DOM
afsagt onsdag den 28. januar 2009

Sag 127/2007

(1. afdeling)

Part 1

(advokat Henrik Krebs)

mod

Skatteministeriet

(kammeradvokaten ved advokat David Auken)

I tidligere instans er afsagt dom af Østre Landsrets 2. afdeling den 5. februar 2007.

I pådømmelsen har deltaget fem dommere: Per Sørensen, Asbjørn Jensen, Poul Dahl Jensen, Vibeke Rønne og Henrik Waaben.

Påstande

Appellanten, **Part 1**, har nedlagt påstand om, at indstævnte, Skatteministeriet, skal anerkende, at den afgiftspligtige værdi af hans bil mrk. Volvo S80, Business Line, **Stelnummer**, udgør 88.772 kr., subsidiært et beløb mindre end 119.000 kr. **Part 1** har endvidere nedlagt påstand om tilbagebetaling af den uretmæssigt opkrævede afgift med tillæg af rente.

Skatteministeriet har påstået stadfæstelse, subsidiært hjemvisning til SKAT til fornyet behandling.

Anbringender

Part 1 har ikke for Højesteret gjort gældende, at grundlaget for den konkrete vurdering af værdien af hans bil var utilstrækkeligt, eller at værdiansættelsen skal foretages under hensyn til markedsforholdene i andre EU-lande.

Part 1 har for Højesteret navnlig anført, at vurderingsmyndighedernes værdiansættelse er i strid med registreringsafgiftslovens § 10, stk. 1, og med EF-traktatens artikel 90 og EF-domstolens praksis. Forhandlerens avance kan ikke medtages ved beregningen af bilens afgiftspligtige værdi. Ved værdiansættelsen bør der sondres mellem, om der er tale om import af en brugt bil til Danmark, eller om der som her er tale om indførsel af en brugt bil som flyt-tegods ved en grænseoverskridende flytning. Det er endvidere uigennemskueligt, hvad der er baggrunden for vurderingsmyndighedens fastsættelse af fradraget for bilens stand til 7.000 kr., svarende til et nedslag i den skønnede handelspris på 19.600 kr. I stedet skal fradraget fastsættes på grundlag af de udbedringsomkostninger på 43.173,64 kr., som fremgår af den autoriserede Volvo-forhandlers tilbud.

Skatteministeriet har heroverfor anført, at de danske myndigheders værdiansættelsespraksis ligger inden for rammerne af de principper, som EF-domstolen har opstillet i sin praksis vedrørende EF-traktatens artikel 90. Der er tale om lovlige, objektive og saglige værdiansættelsesprincipper, der muliggør en ensartet og praktisk gennemførlig tilrettelæggelse af myndighedernes vurdering til brug for afgiftsberigtigelsen af alle de brugte køretøjer, der indføres i landet. Vurderingsmyndighedernes praksis vedrørende værdiansættelse adskiller sig ikke afgørende fra den østrigske praksis, der blev godkendt ved EF-domstolens dom af 29. april 2004 i sag C-387/01, Weigel-sagen. De annoncerede forhandlerudsalgspriser for tilsvarende brugte køretøjer er alene et udgangspunkt for vurderingen, idet en række konkrete elementer i den samlede vurdering bevirker en nedjustering af værdiskønnet. Generelt kan det siges, at myndighederne ikke fastsætter værdien af brugte køretøjer til det samme som forhandlerudsalgsprisen på tilsvarende indregistrerede køretøjer, men at myndighederne tilstræber at ramme et niveau, der ligger på et gennemsnit af forskellen mellem forhandlerindkøbsprisen og forhandlerudsalgsprisen.

Ansættelsen af værdien af **Part 1's** bil er sket på grundlag af tre sagkyndiges besigtigelse, og der er ikke grundlag for at tilsidesætte deres skøn.

Supplerende sagsfremstilling

Til belysning af bilens værdi i efteråret 2004 har **Part 1** fremlagt tilbud fra Volvo, Holbæk, ifølge hvilke omkostningerne ved en istandsættelse dengang udgjorde 43.173,64 kr.

Retsgrundlaget mv.

§ 10, stk. 1, i den dagældende registreringsafgiftslov havde følgende ordlyd:

”§ 10. For brugte køretøjer fastsættes den afgiftspligtige værdi ved vurdering. Ved vurderingen ansættes køretøjets almindelige pris, indbefattet merværdiafgift, men uden afgift efter denne lov, ved salg til bruger her i landet i den stand, hvori det skal registreres. Den afgiftspligtige værdi kan dog ikke overstige køretøjets oprindelige pris som nyt.”

Efter § 13 i den dagældende registreringsafgiftslov blev vurderingen af et brugt køretøj med henblik på afgiftsberigtigelse foretaget af tre beskikkede vurderingsmænd, hvoraf én skulle være teknisk kyndig og én være handelskyndig.

I det dagældende cirkulære nr. 139 af 19. juni 1991 om vurdering af motorkøretøjer mv. hed det bl.a.:

”Kapitel 4

Brugte køretøjer

...

§ 12. Udgangspunktet for vurderingen er den almindelige pris, inkl. registreringsafgift, for et tilsvarende brugt køretøj eller et køretøj af så vidt muligt tilsvarende mærke og model på anmeldelsestidspunktet i normalt vedligeholdet stand.

Stk. 2. ...

§ 13. Den afgiftspligtige værdi, som er den almindelige pris, uden registreringsafgift, men inkl. moms, fastsættes på den i bilag 2 anførte måde.

Stk. 2. I værdien foretages fradrag eller tillæg på grundlag af en samlet vurdering af køretøjets kilometerstand, vedligeholdelsesstand, eventuelle forbedringer og øvrige beskaffenhed.”

I EF-domstolens dom af 29. april 2004 i sag C-387/01 vedrørende en præjudiciel forelæggelse fra en østrigsk domstol i en sag, som omhandlede et tysk ægtepar, Harald og Ingrid Weigel, der medtog deres to brugte personbiler som flyttegods til Østrig, hedder det i præmisserne 21 og 71-76:

”21 Nr. 5.2 i det østrigske finansministeriums cirkulære af 1. september 1995 om ændring af retningslinjerne for NoVA (Finansministeriet, Afdeling IV, GZ. 14 0609/8 IV/11/95, herefter »cirkulæret af 1. september 1995«) giver følgende præciseringer vedrørende beregning af NoVA:

»5.2 – Handelsværdi

...

5.2.1 Indførsel inden for Fællesskabet:

Handelsværdien tager udgangspunkt i de nationale Eurotax-noteringer. Værdien udgøres af gennemsnittet mellem forhandlerens købs- og salgspris (uden moms og NoVA). Dette gennemsnit svarer almindeligvis til den pris, der kan opnås ved salg af det importerede køretøj til en privatperson på det nationale område (= individuel salgspris i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i BewG's § 10). I praksis kan handelsværdien være forskellig fra dette gennemsnit på grund af forskelle i betingelserne om garanti og service efter salg, eventuelle nødvendige reparationer, udstyr eller slitage på køretøjet. Købsprisen i udlandet kan ex officio anses for den handelsværdi, hvorefter NoVA beregnes, hvis den ikke afviger mere end 20% fra den gennemsnitlige Eurotax-notering. Afgiftsskyldneren skal konkret godtgøre enhver afvigelse, der overstiger 20%.«

- 71 For at hindre en diskriminerende beskatning skal den værdi, der fastsættes af administrationen som beskatningsgrundlag for det indførte køretøj, nøjagtigt afspejle værdien af et lignende køretøj, der allerede er registreret i udlandet.
- 72 Det fremgår af sagen, og navnlig af cirkulæret af 1. september 1995, at den østrigske finansadministration med henblik på at fastlægge den værdi af indførte brugte motorkøretøjer, som NoVA-grundafgiften beregnes på grundlag af, lægger disse køretøjers handelsværdi til grund. Dette er en fast værdi, der tager udgangspunkt i Eurotax-noteringerne, og den svarer almindeligvis til den pris, der kan opnås ved salg af det indførte køretøj til en borger i indlandet.
- 73 Med hensyn til en sådan vurdering har Domstolen fastslået, at selv om der kun kan tages hensyn til den faktiske værdiforringelse af motorkøretøjer, ved at der foretages en vurdering af eller afgives en sagkyndig erklæring for hvert af disse, kan en medlemsstat for at undgå den byrde, som er uadskilleligt forbundet med en sådan ordning, ved hjælp af faste beregningstabeller, som er fastlagt ved lov eller administrative bestemmelser, og som er beregnet på grundlag af kriterier som alder, kilometerstand, stand i almindelighed, fremdrivningsmiddel, køretøjets mærke eller model, fastsætte en værdi for brugte køretøjer, der som hovedregel ligger meget tæt på deres faktiske værdi (Gomes Valente-dommen, præmis 24).
- 74 Domstolen har ligeledes fastslået, at ved udarbejdelsen af disse beregningstabeller kan medlemsstatens myndigheder støtte sig til en særlig publikation, som indeholder gennemsnitspriserne for brugte køretøjer på det nationale marked, eller til en liste over de gennemsnitspriser, der sædvanligvis anvendes i branchen (Gomes Valente-dommen, præmis 25).
- 75 For at undgå enhver forskelsbehandling er det derfor nødvendigt, at de faste beløb, der er fastsat med udgangspunkt i Eurotax-noteringerne, på præcis måde afspejler køretøjernes reelle værdiforringelse og gør det muligt at sikre, at afgifter for indførte brugte køretøjer ikke i noget tilfælde overstiger størrelsen af den residualafgift, som indgår i værdien af lignende brugte motorkøretøjer, der allerede er registreret i indlandet.
- 76 Det tilkommer den nationale ret at vurdere, om handelsværdimetoden opfylder betingelserne nævnt i den foregående præmis.”

Højesterets begrundelse og resultat

Efter ordlyden af den dagældende registreringsafgiftslovs § 10, stk. 1, og bestemmelsens forarbejder tiltræder Højesteret, at der ved fastsættelsen af den afgiftspligtige værdi af et brugt køretøj, der skal registreres her i landet første gang, skal tages udgangspunkt i den markedspris, som en bruger generelt må forventes at ville betale for et tilsvarende køretøj, heri medregnet en eventuel forhandleravance. Værdifastsættelsen sker på grundlag af en konkret vurdering af det enkelte køretøj, jf. § 12 og § 13 i cirkulæret om vurdering af motorkøretøjer mv. Højesteret tiltræder, at denne ordning ikke kan anses for at være i strid med EF-traktatens artikel 90, således som bestemmelsen er blevet fortolket i afgørelser fra EF-domstolen, jf. herved bl.a. Domstolens dom af 29. april 2004 i sagen C-387/01 (Weigel-sagen), hvor værdiansættelsen tog udgangspunkt i handelsværdien forstået som gennemsnittet mellem forhandlerens købspris og salgspris.

Højesteret finder, at de anførte principper for ansættelsen af den afgiftspligtige værdi gælder for alle brugte køretøjer, der efter indførsel i Danmark skal registreres her i landet første gang. Der er således hverken i registreringsafgiftslovens § 10 eller i EF-traktatens artikel 90 og EF-domstolens praksis støtte for, at værdiansættelsen skal ske efter andre principper i de tilfælde, hvor bilen er indført som flyttegods i forbindelse med ejerens flytning af bopæl fra et andet medlemsland til Danmark, jf. herved Domstolens dom i Weigel-sagen.

Det fremgår af vurderingsmyndighedens afgørelse, at vurderingen af **Part 1's** bil blev foretaget efter besigtigelse, og at der ved de sagkyndiges vurdering blev taget hensyn til bl.a. oplysninger om annoncerede priser for sammenlignelige biler og en tidligere vurdering af en tilsvarende bil. Ved vurderingen blev der fastsat tillæg for ekstraudstyr og foretaget fradrag for bilens stand og høje kilometertal.

Højesteret tiltræder herefter, at der ikke er grundlag for at tilsidesætte vurderingsmyndighedens værdiansættelse.

Højesteret stadfæster derfor dommen.

Thi kendes for ret:

Landsrettens dom stadfæstes.

I sagsomkostninger for Højesteret skal **Part 1** betale 35.000 kr. til Skatteministeriet.

De idømte sagsomkostningsbeløb skal betales inden 14 dage efter denne højesteretsdoms afsigelse og forrentes efter rentelovens § 8 a.